

KÄK

KÄK 3/65

Julkaisija	Turun Yliopiston Sa- vo-Karjalainen Osakunt
Päätoimittaja	Tuija-Riitta Siutila
Toimitussihteeri	Kirsti Sovinen
Talous	Keuko Laine
Kansi	Raili Väättäinen

Palstoilla esiintyvät:

Matti Ruuskanen
Vaula Keinänen
Laila Brummer
Jukka Kujala
Viljo Kenkkunen

19.10.1965 .

Uusi toimivuosi on aina velvoittava. Kun tämä sitten vielä sattuu alottaneen uuden kymmenluvun ossuuskunnassamme, ei ole ihme, vaikka toimihenkilöt tuntisivatkin vastuun painavan raskaana ehkä vielä hentojakin hartioita. Osakunta odottaa: se uskoo uusia toimialoja ja -muotoja löytyvän, mahdollisuuksia olevan, ideoita riittävän - kunhan joku kaivea ne esille.

Niin, me odotamme. Mutta onko meillä oikeus odottaa? Vain passivisina odottaa ajatellen, että hallitukseen valitut osakuntalaiset ovat samalla valitut vastamaan kaikesta toiminnasta osakunnassa. Laulettait tiedämme, ehkä teeillatkin, joissa äänijänteemme sulailevat lauluun asti päästyä, mutta riittääkö se. Ei osakunnan ole

pakko olla kiviriippa, jolle hallitus tarjoaa ohjelmaa, ajankulua ja hauskuutta valmiiksi paloitetuna ja pureskeltuna.

Hyvä civis, hyvä beaani: Sinulla on mahdollisuus, Sinulla on etuoikeus toimia. Ehkä Sinulla ei tunnu olevan mitään sanottavaa osakuntakokouksessa. Olkoon niin. Mutta kokoapa pieni poppoo yhteisen harrastuksen merkeissä, etsi uusia mahdollisuuksia, kehittele ideoita ja -toimi. Saatpa nähdä, että pian tuntuu asiaaolevan vaikka osakuntakokoukselle pakistavaksi.

Yritä, et ainakaan menetä mitään.

Epäonnistuessasikin olet vain hankkinut kokemuksia, onnistuessasi olet sen sijaan todennäköisesti luonut uutta ja innostanut muitakin.

INSPEHTORIN HAASTATTELUTUNTI

Näin loi inspehtorimme, prof. Bengt Broms ensivaikutelmia itsestään:

(Otitteko Te osaa osakuntaelämään omassa opiskeluaikanaanne?)

Ennen kaikkea on sanottava, että olin jatkuvasti mukana osakunnassa ja käytin sitä hyväkseni, vaikka en toiminutkaan silmätekevissä tehtävissä. Minulla oli joitakin pienempiä virkoja, ja muistan olleeni Osakuntamme (Karjalainen Osakunta Helsingissä) edustajona esim. Ruotsissa, mutta enimmäkseen osnottoni oli epävirallista urheiluryhmissä ja muissa kerhoissa. Osakunnassamme toimi Juristikerho, jota pitäisin mainiona esimerkkinä siitä, että saman aineen opiskelijoiden yhdistysten ei tarvitse olla osakuntien kilpailijoita, vaan ne voivat yhdessä tyydyttää opiskelijoiden tarpeita ja

auttaa heitä tutustumaan toisiinsa ja auttaa heitä myös opintojen harjoittamisessa, josta viimeksi mainitusta seikasta esimerkkinä Juristikerhon kirjasto, josta oli vaikeasti saatavia kurssikirjoja lainattavissa.

(Mikä on huomattava ero opiskeluaikane ja nykyisen osakuntaelämän välillä? Onko Teillä kenties jotain mielessänne, jota kaipaatte tehdessänne huomioita tämän Savo-Karjalaisen Osakunnan toiminnasta?)

Siihen on hieman vaikea vastata, kun en joudu tarkastelemaan asioita Osakunnan jäsenen silmällä. Suurissa piirteissään osakuntaelämä on säilynyt entisellään. Traditioita noudatetaan ilohduttavan tarkasti juhlissa ja ylioppilaiden tekemissä kunnianosoituksissa. - Mutta toiminta, mikä on silmiinpistävästi vähentynyt, on urheilutoiminta ja kerhotoiminta, jolla aikaisemmin oli huomattava osa. Sitä pitäisin suurena puutteena, sillä pienryhmät luovat aina tietynlaista tärkeää viihtyisyyttä jäsentensä keskuuteen.

(Mitä mieltä olette puuttuvista aatteista osakuntaelämässä?)

Niin isänmaallisuus on hävinnyt. Harvoin enää kuulee "Siniristilippuamme", esimerkiksi. - Mitä sitten tulee isänmaallisuuden tarpeellisuuteen nykyisin, katsoisin, että jokaisen olisi ensi sijassa oltava isänmaallisuuden (en tarkoita kiihkoisänmaallisuutta) ja vasta sen jälkeen kosmopoliittisuuden harrastaja.

(Mikä olisi ihanteellisin muoto, johon ylioppilaiden keskinäinen toiminta järjestettäisiin ?)

Se on persoonallista. Kuka viihtyy missäkin. Osakunnat ja tiedekuntajärjestöt eivät saisi esiintyä toistensa vastapuolina. Molemmat ovat järjestetyt tarkoittamaan ylioppilaiden omaa parasta, ja kenties olisi ihanteellista osallistua molempien toimintaan aktiivisesti. Kaikkein tärkeintä on, että yleensä toimii jossakin - ei kuitenkaan pakosta. Tunnen henkilöitä, joiden valmistuminen on viivästynyt osakuntatyön tms.

vuoksi, mutta jotka jälkeempäin ovat sitä mieltä, että on ollut pelkästään hyvä asia, että he ovat uhranneet opiskeluaikansa sellaiseen, ja päinvastoin, tunnen henkilöitä, jotka valittavat, että heidän opiskeluaikansa on liiankin tarkkaan kulunut lukemiseen.

(Mitä toivomuksia Teillä olisi Osakuntamme toiminnan suhteen?)

Luulisin, että teidän joukostanne voitaisiin saada kuoro kokoon. Se olisi eräs erittäin kohottava tekijä osakuntatoiminnassa. Myöskään musiikkiyhtye ei olisi varmaan mahdoton ajatus. Kaikenlaisia pienryhmiä olisi herätettävä eloon, kuten shakkikerho, kenties myös bridge-kerho. - Osakunnan jäsenten olisi ilmoitettava ideoista, joita heidän mielessään syntyy, sillä hallitus on siksi suppea piiri, että sen on mahdotonta keksiä kaikkea sitä, mitä kaikki jäsenet yhdessä keksivät. Tällainen aktiivisuus olisi sekä koko osakunnan että yksityisen jäsenen etujen mukaista.

Savo-Karjalaisella Osakunnalla on pie-

nautensa johdosta ja myös siksi, että jäsenet ovat suureksi osaksi tulleet tänne koulua, hyvät edellytykset muodostua paikaksi, jossa kenenkään osakuntalaisen ei tarvitse pingottaa. Osakuntalaisten täytyisi vain käyttää osakuntaansa hyväkseen, ja he voisivat kääntyä osakuntansa hallituksen, kuraattorin ja inspektorin puoleen myös sellaisissa henkilökohtaisissa asioissa, joihin on vaikea ratkaista yksin. Ainakin omasta puolestani olen valmis auttamaan, mikäli se on suinkin mahdollista.

Pidän erittäin miellyttävänä toimia teidän kanssanne, viihdyn nuorten parissa, ja osakunnassa voin kuulla ylioppilasnuorison ääntä kokonaisuutena ja oppia tutustumaan siihen verrattomasti paremmin kuin vastaanottohuoneessani.

P.S. Seisomaan nouseminen inspektorin osakuntahuoneeseen astuessa tai sieltä poistuessa on - no, sanotaan vaikkapa vanhanaikaista.

(Kirsti Sovinen)

SE STOCKHOLMIN RETKI

Monien vaiheiden jälkeen tuli Stockholmi Eesti Osakondin vuosijuhleiden matkuselelegationin vahvuudeksi kolme (3) henkilökohtaista persoonaa. Nimiä mainitsematta sanottakoon vain, että he olivat Reeta, Hessu ja minä. Huomautettakoon kuitenkin, että Hessu=Vili ja minä=Masa. Hessu-Vilin kanssa tapasimme viehättävän seuralaisemme matkan merkeissä ensimmäisen kerran Turun satamassa (i Åbo hamn); tietenkin olimme kaikki kovan matkakuumeen vallassa. Reeta ajatteli vain hyvin totisena, että uskaltaako hän ollenkaan lähteä mukaan näin kovalla tuulella. Lohduttelimme Vilin kanssa hantä sanomalla, että kyllä matka hyvin sujuu ja voihan hän heittää tilaamansa ruoan suoraan laiden yli, ettei tarvitse nähdä niin suurta harmia ja vaivaa, mikä muuten saattaisi olla mahdollista.

Matka joko tapauksessa alkoi, mutta hyvin pahanenteisesti, sillä juuri kun olin

Vilin kanssa pääsenäisilläni beariluukulle, se suljettiin. Arvatkaa, kellä meistä oli hauskaa. Reeta löysi matkustajasalongista aika mukavan tuolin ja hän päätti kivenkovean jäädä siihen yöksi. Mutta me Vilin kanssa ajattelimme, että meidän täytyy matkustaa sentään ensimmäisessä luokassa ja lähdimme suunnistamaan sinne päin. Löysimme ensimmäisestä luokasta matkelaukkukuulusta mukavannukkumapaikan. Tuumasta toimeen, levitimme päällystakkimme kuilun pohjalle ja kömmimme niiden päälle pitkäksemme. Ainoastaan jalkamme näkyivät käytävälle saakka. Yö meni muuten oikein hyvin, mutta heräsimme pari kertaa siihen, että joku ihmetteli jalkamme nähdesään, että kukahan tuonnekin on keksinyt mennä nukkumaan. Reetaa tietysti aamulla vähän harmitti, kun hän joutui matkustamaan vain turistiluokassa kansipaikalla, me sentään Vilin kanssa matkustimme hienosti, eikä ainakaan minun kroppani niin kovin kipeääamulla ollut.

Lauantaina oli Tukholman satamassa meitä
 vastassa osakunnassammekin vierailleet ys-
 tavämme Matti Klaar ja Madli Kurdve. He
 veivät meidät ensimmäiseksi Korp.Ugalaan
 jossa oli vastaanottokahvit ym. Siinä sitä
 sitten juotiin vastaanottoym. puoleen päi-
 vään saakka, jolloin Reeta sai päähänsä läh-
 teä kampaajalle. Hän otti vain Madlin mukeen-
 sa, joten Vilin ja minun täytyi keksiä jo-
 tain muuta. Lähdimme ostoksille, kuten man-
 nermaatyliin kuuluukin. Monien vaiheiden
 jälkeen päädyimme Åhlensin tavarataloon ja
 Vilin rupesi tekemään paitaa. Hän tutki ja
 tutki, mutta löysi vain Tiklas-paitoja. Ei
 kelvannut, Ruotsissa kun oltiin. (Tavara-
 talossa oli Suomen-viikko meneillään.)
 Siitä huolimatta sorruin ja ostin käsi-
 neet, mutta yllätyksekseni huomasin, etteivät ne
 olleetkaan suomalaiset. Petyin tietysti
 kauheasti. Sitten Vili löysi hienon sähkö-
 autoradan autoineen, ja kylläpä oli lähel-
 lä, ettemme ostaneet sitä osakunnalle tuli-

aisiksi. Ihastuimme siihen hirveästi emmekä meinanneet malttaa lähteä leikkikeluostolta pois ollenkaan. Mutta aamupäivällä juomamme vastaanotto ym. aiheutti sen, että jouduimme palaamaan Ugalaan, koska tunsimme suunnatonta sisäistä tarvetta, - myös lounaalle meillä oli kova kiire. Söimme lounaan klo 13 ja tapasimme henkilöt, joiden luona sittemmin yövyimme = kävimme vaihtamassa vaatteita.

Iltajuhlan osallistuneiden lukumäärä ei ollut mitenkään suuri, sillä illallisilla oli yhteensä vain 46 henkeä, mutta tunnelma oli sitä tiiviimpi, vaikka "Piperska Murenin" suuret salit oivat nielaistemaisillaan koko joukon yhteen nurkkaan. Iltajuhlan aikana tapasimme kaikki Osakunnan tutut: Reet, Jaak Matti (Klaar), Enno, Madli ja Peter, ja kanssakäyminen oli vilkasta sekä hauskaa. Jossakin vaiheessa ilmoitti Matti olevansa Matti Oklaar. Jatkot kestivät aamuun saakka, joten frakin vaihtaminen ei oikeastaan saanut vielä kauas oikea, sillä lounas oli määrätty

klo 14:ksi. Lounaan jälkeen menimme katsomaan merestä nostettua Iasa-laivaa. Museo oli jo suljettu, mutta Matti (tällä kertaa jo Klaar) puhui kuin Runeberg vahtimestarille, ja niin saimme kuin saimmekin mennä sisään - ilmaiseksi, mutta meitä kehoitettiin juoksemaan reitti läpi. Kiersimmekin aika nopeasti koko laivan ympäri ja ehdimme joka tepsuksessa saada käsityksen mahtavasta purkista. Loppupäivä oli sitten läksäisten viettoa Ugalassa. Siellä istuimme, terinoimme, lauloimme ym. Kani oli kuin liivekelalla loppuillasta, ja Reeta ilmoitti ottavansa ei enää viskiä, mutta ei siellä viskiä ollutkaan, siellä oli konjakkia, - ja olutta. (Kts. myöhemmin tekstissä.)

Olimme päättäneet matkustaa takaisin autolautalle Norrtäljen kautta, sillä vuorolaiva ei Reetan mielestä keinunut tarpeeksi (ei kyllä autolauttakkaan), ja tunsimme ilin kanssa frustration vuorolaivalla, koska emme päässeet ollenkaan beariin. Autolautalle pääsimme, ja voi veljet, mikä

huuliveikkobaarimikko siellä olikaan. Jäi muuten kertomatta, että Vilillä ja minulla oli naama peruslukemilla koko automatkan Tukholmasta Norrtäljeen, koska laksiaisissa oli olutte, ja matka kesti puolitomaista tuntia. Lähtiessämme Tukholmasta saimme jokainen käteemme punaisen ruusun ja niin paljon terveisiä koko osakunnalle, että meillä oli vaikeuksia nousta laivaan. Tulomatkalle katselivat Vli ja Reeta merta, ja Reeta ei saanut keinumisesta vielääkään tarpeekseen. Turun satamassa oli sitten iloinen yllätys, kun koko joukko vanhoja osakuntalaisia oli meitä vastaanottamassa. Kiitos kaikkien retkeläisten puolesta Hennalle, Kupille, Suosen Riitelle, Osakunnan "Isäntäperheelle", Keapolle, Kirstille ja tietysti Vilin pikkuveljelle, joka oli meitä autolla viemässä ja noutamassa. Ja suurin yllätys oli tietysti paras, nimittäin Osakunnan Pete oli Marinin kanssa myös mukana omalla hienolla Ametsoonillaan. Kiitos kaikille, ja lopuksi monet riemukkaat terveiset SLO-laisilta ja

prinsesse me SKO-laiset mieleen, että he tulevat meille ensi keväänä.

Ei sitten muuta kuin terve vaan ja hyvää jatkos, kyllä Tukholmassa oli mukavaa.

Vieläkin matketunnelmissa

Masa

PERHEPALSTA

Kaikessa lyhykäisyydessään todettakoon, että kesä on jälleen koetellut ankaralla kouralla osakuntalaistemme rivejä.

Kihlautuneet:

civis Kokkola

Pikku-Liisa ja Kape Karkola

Tuovi ja Cooma

Tevi ja Ulpu

Tase Valkonen

Pidemmälle eli naimisiin ehtineet:
Kössi ja Ulla (saanut kaikenlaisiksi
perheenlisäystä: koiran, jonka nimi
on Lilly)
Naku ja Mava
Lassi Pakkanen ja hänen morsiamensa
Matti ja Pirkko
Pirskanen

§§§

"Noille ukon metkuille saa neuraa
ihan vedet silmissä", sanoi entinen
akka, kun ukoltaan selkään sai.

30:n kesäpäivät Lappeenrannassa
14-15.8.-65

Harmaasta tihkusateesta sukelsi esiin milloin upea taksiauto, milloin muu henkilöauto ja jopa joku kiireinen jalkaisinkin, kaikki tahyten kaupungin kattojen yli. Tähyttävä paikka oli korkealla, taisi olla peräti pilven päällä. Löytyi se kumminkin lopulta ja ankeran kiipeämisen jälkeen tähyäjät huomasivat tulleet Lappeenrannan vesitorniin, muuttuivat turisteista, liftareista ja pummeista ihan vaan tavalliseksi tutuiksi osakuntalaisiksi.

Oli yksi lakkikin todistamassa, että olleen tässä ylioppilaita vaan. Saatiin kahvia ahneisiin suihin ja valokuvattiin juonnin eri vaiheita puolelta jos toiselta, alkuinnostusta näes. Samalle sulateltiin myös kaupungin historiaa.

Traditionaalinen sightseeing ajeltiin loulukirjat kainalossa, ne lasikentiset,

jotke käytiin ensin lunnastamassa asemalta. Nähtiin TULEVALLE YLIOPISTOLLE varattu alue ja paljon paljon muuta. Harvinaisen kauniste seutua, jopa kalkkilouhoskin.

Ohjelman epävirallisempi puoli alkoi seurekunnan kesämajalla. Vapaan sanan aikana vetivät pojat pitemmän korren, elikkä rantamajan yöpymispaikakseen. Saunottiin, syötiin ja juotiin kuten tapoihin kuuluu ja käytiin rantamajalla istumassa iltaa. Havaittiin, että ylen nuoria osakuntalaisia on läsnä, elikkä että vähän veen vanhempia. Keski-ikää korottamaan saapui seuraavana aamuna vanhacivis Kokkola ajsen majan piha-
maalle. Kävi ja kääntyi.

Kirkossa olisi taas Evi ollut tarpeen - osakunnan sopraanot polttavat liikaa, tai sitten urkuri halusi näyttää miten koneheljoutuu.

Sepeleenlasku sankarihaudoilla oli niitä kesäpäivien kauneimpia hetkiä. Ensin tosin pelkäsimme Vilin vieneen sepeleen jollekin toiselle kaupungin lukuisista hau-

tausmaista, mutta onneksi ei sentään niin ollut käynyt. Saimme suorittaa seremoniamme suunnitellussa järjestyksessä ja aurinkoinen ilma ikuisen sateen jälkeen nosti mielialan kuin itsestään korkealle.

Kaupunki tarjosi makoisan lounaan Lappeenrannan Casinolla. Lounaan aikana isäntämme selostivat kaupungin kantaa päivänpolttavassa yliopistokysymyksessä. Vili puolestaan rohkeni esittää rehtori Stengelille epäilynsä siitä, miten Lappeenrannan yliopistolaispojat tulisivat selviytymään hänärissä asuntolaansa, kun kaupungissa ei ole raitiotieraitteita. Jäi jotenkin sellainen vaikutelma kuin Vili olisi jäänyt vasteusta paitsi.

Idyllisen Casinon jälkeen tutustuttiin sattumalta Lappeenrannan kaupungin eraaseen helmeen - hyvin tunnelmalliseen pikku baariin, jonka säkein verhotut ikkunat, tynnyri istuimet ja punaiset kynttilät väikkyivät kauan mielessä.

Ehkä odotetuin ja kesäpäivillämme en-

nen esiintymätön juttu oli risteily. Se oli päättävä varsinaisen ohjelman. Tunnelma hilpeimmillään hyppäsi yksi toisensa perästä mustan proomun pohjalle. Muutamat kilpeilivät keulapaikasta - sihteeri apusihteereineen piti perää. Kukin naisihminen halusi vuoronperää esittää Kaunista Veeraa, elikkä käydä hinaajan sisällä katsomassa kiehuuko kahvi ja onko edes toinen siellä istuvista miehistä kivannäköinen. Puhumattakaan siitä että hinaajassa oli puhdas penkki ja sinne ei päässyt kylmä tuuli.

Filvien pitäjä suosi seilailemme: koko iltapäivänkin vallitsi ihana aurinkoinen sää. Koleh tuuli kuitenkin piti kansalaisia liikkeessä, milloin letkiksen milloin hullu-gullyn merkeissä. Taisi tulla lauletuksi kaikki lempisävelmätkin. Ainoa hankaluus asiassa oli se, ettei tiennyt keskustalainen, laulaisko keulan vai perän mukaan.

Koittipa viimein se kriitillinen vaihe että kapteeni käski: "Miehet oikeaan ja

naiset vasempaan" (vai oliko se taas päinvastoin) ja alus ohjattiin rantaan. Toisia helpotti, toisille tuli tulinen vaiva. Sitä kun ei sananperren mukaan tiedä, mistä päin se viholainen milloinkin iskee.

Kaikenkaikkiaan hupihauska, vaikka loppupuolella vähän kolea reissu. Olisipa vaan ollut haitari-Pate mukana niin mitään ei olisi puuttunut. Olisi voinut Valentin Vaala filmata uutta suomalaista. Vaan ei katti kaikkea saa mitä pyytää, sanoi Hopulainenkin ja jäähän näin aina petraamisen varaa seuraaville kesäpäiville. Olipahan jo niinkuin haikean makuinen olo, kun rannalla erottiin. Loppupisteen kesäpäivien vietolle sai kukin itse asettaa, muutamat lienevät onnistuneet sijoittamaan sen sopivasti - allekirjoittanut mekasti koko yön - veli lutikoitten kanssa.

Kesäpäivien järjestämisessä on paljon hommaa ja juoksua, mutta oltuani miltei kaikilla mukana voin sanoa, että järjestäjä oli nytkin pannut parastaan. Uskon että

kaikki mukanaolleet ovat samaa mieltä kesäpäivien onnistumisesta ja tulevat taas innolla uudelleen.

Vaule

+ + +

Enpähän seata olla kertomatta:

Hakkasin edellistä juttua vahalle osuus kuntamme toimistossa puolennyön vaiheilla lievästi sanoen väsyneenä (4 tunnin zorban ynnä muun hyppelyn jälkeen), kun yksinäisyyteni keskeytti koputus ikkunaan. Ja - TAJUATTEKO - siellä olivat Vaule ja Maire höyryävän kahvipannun ja voileipien kanssa, he kun tiesivät minun istuvan toimistossa.

Valittaako joku yhteishengen puuttumista?

Kiitokseni

päätoimittaja

TULEEKO YLIOPPILASKYLÄ ?

Moni osakuntalainen ihmettelee varmaankin sitä, että ylioppilaskylästä ole pitkään aikaan kuulunut mitään. Saattaapa olla sellaisiakin, jotka uskovat ylioppilaskylän rakentamisen olevan vain utopistinen suunnitelma, jonka parissa ylioppilaskunnan tämän hetken johtohenkilöt suurella tyydytyksellä aikaansa viettävät. Tämän vuoksi onkin tarpeellista selvittää tämän hetkinen tilanne sellaisena kuin se on, sillä eteenpäin on joka tapauksessa huomattavasti viime syksystä menty.

Jo viime lukuvuoden aikana ja paljon sitä aikaisemminkin on ylioppilaskunnan kiinteistöjenhoitokunta pyytänyt osakunnilta ja kaikilta alayhdistyksiltä esityksiä niiden tarvitsemista tiloista. On luonnollisesti täysin selvää, ettei näitä esityksiä ylioppilaskylää toteutettaessa voida

noudattaa aivan yksityiskohtaisesti, mutta ne antavat suunnitteluvaiheessa hyvän lähtökohdan ja tarkan selvityksen kunkin osapuolen tarpeista. Koska tuleva kylä on suunniteltu rakennettavaksi 3000 asukkaalle, on koko prosessi mittasuhteiltaan niin laaja, ettei sitä voida saattaa päätökseen muuten kuin pitkän ajan tähtäimellä. Hosuminen ei tässä asiassa auta yhtään, jos kerran pyritään siihen, että saatu tulos vastaa tarkoitustaan.

Ylioppilaskunta on tehnyt asian hyväksi työtä, Turun kaupunki on myös antanut oman ratkaisevan panoksensa nimenomaan tonttikysymyksessä.

Kaupunki on nyt saanut lunastettua itselleen ko tonttialueen ja tällä hetkellä odotamme vain sitä, että kaupunki luovuttaa alueen ylioppilaskunnalle. Tietysti voidaan jonkin verran kritisoida sitä, että kaupunki on turhan hitaasti "pyörittänyt rattaitean" tonttikysymyksessä, mutta ilmeisesti silläkin on omat vaikeutensa.

Periaatteessahan Turun kaupunki on jo päättänyt antaa tontin kylää varten, joten voidaan kysyä, miksi sitä ei ole jo luovutettu, vaikka se on jo kokonaan kaupungin hallussa. Mutta on otettava huomioon, että jos sellaiset käytännölliset tekijät kuin alueen asemakaavoitus ja kaupungin oman osuuden määrittäminen jatkoe ajatellen on aikaa vievää työtä. Turun kaupunginhan on päätettävä millaiset rasitukset se ottaa itselleen sitten, kun tontti on luovutettu ja kylä alkaa nousta.

Vasta sitten, kun tontti on lopullisesti ylioppilaskunnan hallussa, alkaa "Kunnan" versineinen näkyvä osuus kylähankkeessa.

Ylioppilaskunta tulee tällöin ratkaisensa suunnittelu- ja rakennustoiminnan organisatiokysymyksen, ts päättää siitä, julistetaanko esim ylioppilaskylän suunnittelukilpailu maan arkkitehtien kesken tai ratkaistaanko kysymys jollain muulla tavalla, ja tarkoitukseen parhaiten sopi-

van organisaation rakennussuunnitelman toteuttamiseksi. Tähän pääseminen ei viene enää paljon aikaa, joten odottaamme vain kärsivällisesti, sillä

KYLLÄ SE YLIOPPILASKYLÄ TULLEE.

Matti Ruuskanen

£££

Opintoneuvontakiertueella viime keväänä etsimme tietä Imetralle, mutta Imatra oli kadonnut. Viimein löysimme tienviitan, joka osoitti: Imatra 0,3. Aikamme sitten seutua parin kilometrin säteellä risteiltymme löysimme taas risteyksen, joka aivan toiseen suuntaan osoittavalla tienviitalla todisti: Imatra 0,4. Jopas Vili räjähti: "Voi hitto, nyt me ollaan taas 100 metriä kauempana."

LIPUTIMME HELSINGISSÄ

Seisokelin Vanhan Ylioppilastalon edessä ja manailin. THN-33 seisokeli siinä myös, mutta se ei sanonut mitään. Kello näytti viittä vaille kymmentä kesäkuista sunnuntai aamua. Ruuskis ja Vili olivat ties missä, vain osakunnan lippu nökötti Taunuksessa. Nukutti.

Olin noussut hyvissä ajoin ennen kuuttoa (epäinhimillistä) ja lähtenyt vaelta-
maan kohden Stadionia, jossa kello kahdeksalta oli Karjalaisten Suurjuhlan lippupa-
reatin yhteisharjoitus. Näitä harjoituksia varten olin saapunut Helsinkiin jo lau-
tains, pojat kun eivät omilta hommiltaan
annattaneet... Kymmeneltä arvon herrat sit-
ten astelivat paikalle - ja ensimmäinen
tervehdys kuului: "Tuikku, miten sä oot
ihän vaaleen vihreen naamaltas? MITÄ sä
oikein oot eilen hommannut??" Tunnustuk-
seni "Ajanut 1 1/2 tuntia(°) vuoristora-

dalla" herätti hilpeyttä.

Yhdentoista huitteilla löysimme itsemme Senaatintorilta muun paraatiin valmistuvan juhlaväen joukosta. Sieltä löytyi myös Karjalaisen osakunnan lippu ja edustajat. Viipurilaisen osakunnan puuttumisen sijaan herätti yleistä hämmästyä.

Marssi Suurkirkolta Stadionille tapahtui piireittäin, meidän paikkamme oli heti Varsinais-Suomen piirin lipun jälkeen. Kansallispukuisessa joukossa olimme kaiketi outoja ilmiöitä, ja niinpä meitä valokuvattiinkin erittäin ahkerasti (öhöm). Samalla ilmeni Vilin taitavuus lipun käsittelyssä - Ruuskis ja minä olimme vuorotellen lipun takana, Vili ei koskaan. "Kato, Varsinais-Suomalainen Osakuntakin on täällä." ihmetteli joku kotuversiyleisöstä meidät nähdessään. Sattuuhan sitä.

Järjestäytyminen Stadionin takana sisäänmarssia varten antoi jo ymmärtää edessä olevan ainutlaatuisen tapahtuman. Ja sitä siitä todella tuli. Marssi yli Stadionin

vihreän ruohokentän, kunnianteko tasaval-
lan presidentille lipuilla ja sitten parin-
sadan punamustan karjalaishilpun esittäminen
yhtenäiseksi ringäksittömäksi väkijoukko esi-
tys.

Kun olimme päässeet näin pitkälle, al-
koikin sataa. Onneksi paikkamme olivat pää-
katsomon kohdella, ja sen katoksen alle
voivat aivut vetäytyä suojaan. Siinä sa-
teessa minua onnisti, pojat kun ottivat
kastumisen huolekseen ja vuorottelivat li-
pun pitämisessä. Yhtä hyvin ei käynytäkään
enää sitten, kun tanhujat saapuivat ken-
tälle: aivut oli seisottava lippujensa
vieressä. Vili kääriytyi lippuun kuin telt-
taan, mutta paljonkos se enää auttoi. Ja
sieltä teltasta kun ei edes nähnyt niitä
kauniita karjalaistyt... eikun tuota kans-
sallispukujakaan, niin ettei se vaihe Vi-
lillä kauan kestänyt.

Juhlasta jäi miellyttävä muisto. Joh-
tuiko se kansallispukujen väriloistosta
vai tutuksi tekevästä yhteenkuuluvaisuus-

den hengestä, sitä emme käyneet erittelemään. Totesimme vain, että taas kerran osakunnan edustaminen ei ollut velvollisuus - se oli etuoikeus.

Tuikku

£££

Kuinka mahtaakaan olla osakunnan moraalin laita, kun apuemäntäkin sai 9.10. elinkautisen VARKAUDESTA?

£££

Jukka: "Kaikki tytöt ovat enkelin näköisiä - kuka vaan on milläkin tavalla tippunut tänne maan pinnalle."

ALKU AINA HANKALAA

eli tarina siitä, mitä tapahtui sen jälkeen, kun eräänä kauniina, kauniina kevättalven päivänä. Yksi tyttölapsi istui osakunnassa ja ihmetteli. (Liekö hän ollut minä itse.) - Etta mitä ihmetteli? No sitäpä vain, että pitäisi lähteä Sveitsiin opintoja harjoittamaan, se lääkärinura kun vain väikyi mielessä, eikä muusta touhusta tuntunut tulevan mitään. Tuli sitten luokseni niitä, jotka lausuiivat kommenttejaan asian johdosta. Tuli yksi ja: "Älä nyt, oletkos edes toissasi?", tuli toinen: "Oot sie hullu.", tuli kolmas ja lausahti: "Kuinka sie voit jättää ossuuskunnan?" - Noita lauseita en silloin ehtinyt pohtimaan, kiire oli. Piti hankkia vähän sitä ja tätä, käydä välillä jossain, mennä taas sinne ja tänne. Kumma kyllä, istuin jo muutaman viikon kuluttua lentokoneessa, joka kiidätti minua sinivalloisoin siivin kohden Baselia. Tässä vai-

heessa alkoi pakokauhutunnelma vallata mieltä: "Mitähän tästä tulee?" "Mimmoisia- hen nuo ihmiset ovat? Kyllä mun täytyy taas välillä katsoa vähän taakseni?" (Istuin koneen etuosassa.) "Voi kun tuntisin edes yhden."

Perille tultiin ja joukko vihreänaamoja sai kiittää onneaan, että eräs vanhempi kolleega oli hoksannut tilata hotellihuoneet, sillä kaupungissa oli juuri silloin "Mustermesse" eli mahdotonta saada hotellihuonetta. Helpotuksen huokaus siinä pääsi, kun oli kolmeksi yöksi katto pään päälle, varsinkin kun vesipisarat alkoivat juuri valua alas taivaalta. Ilma muuttui siksi, minä se pysyi seuraavat kymmenen viikkoa ilman poikkeuksia. Kolmantena iltana kyllä joku kauhistutti, että huoneet olivat vain kolmeksi yöksi, sillä boksen löytäminen osoitautui odotettua vaikeammaksi. Päätin jo kerran, että ellei minulla ole huomen aamulla klo 10 huonetta, pakkaen tavarat ja lähdän takaisin kotiin ikiomean sänkyyni, jossa

on kuivaa ja lämmintä. Ensimmäisten päivien mielialoja kuvasi minusta hyvin eräs aloitteleva kollega, joka tokaisi, kun kerrankin istuimme hetken paikallamme: "Huh, huh hellettä, katsoen ulos paljon puhuva ilme kasvoillaan (oli jääkylmä ja satoi), mulla rupee kohta olemaan mieli kuin hukkuvalle pakkouiton kohteeksi joutuneella koiralla."

Sinä aikana, kun minä hain boksia, oli osa semesteriläisistä ehtinyt käydä Fremdenpolizeissa ja ilmoittautua jopa yliopistoonkin, osa minun ajastani meni nimittäin eräiden kotiin unohtuneiden papereiden odottamiseen. Mutta pääsin minäkin vähitellen alkuun, ehdin mukaan luennoille ja muutenkin vakituinen päiväjärjestys alkoi hahmottua. Pieniä hankeluksia tuli kuitenkin kaiken aikaa vastaan, useimmat johtuivat kielellisistä väärinkäsityksistä, sillä luentosaleissa professorit kyllä puhuvat Hochdeutschie, mutta harjoitusseleissa ja laboratorioissa vilisi vain, kun kaikki puhuvat Baslerdütshie. Mutta kyllä sitäkin kieltä oppi ajan.

mittaan ymmärtämään..Suomalaiset ja varmasti myös ruotsalaisten ja norjalaisten joukot ovat tyytyväisiä opetukseen, teoriapuoli on osittain loistavaa, käytännön harjoittajaa kyllä vähemmälle kuin vastaavasti Suomessa, mutta tällä tavoin voidaan vastalukumääräisesti enemmän opiskelijoita. Lääketiedettä pääsevät lukemaan esim. kaikki halukkaat, sveitsiläiset nimittäin. Joukkoa karsitaan sitten tenteissä. Teinttisysteemi on yleensä ollut suomalaisille vähän hämävä sillä tentit pidetään yhdessä kasassa kerran kerran vuodessa tai kahdessa. Lisäksi ovat kaikki tentit suullisia, ja ne vaativat aika tavalla tietoja (tärppejä ei niin paljon ole.) ja myös sujuvaa kielitaitoa. Kyllä niistäkin jutuista selviää, kun vain oppii asennoitumaan oikein.

Mutta nyt jo stop, sillä eihän opiskelijan elämä ole ennenkään ollut pelkkää opiskelua. Siispä lähdin eräänä päivänä hokemaan yioppilaselämää, mutta mistäpä sitä löytäisi, kun osakunta jäi Rehtorinpellon-

tielle. Osakunta tuntuu olevan vieras käsi-
 te alppien maan asukkaille, lieneekö maa lii-
 liian pieni ja korkea? Suomalaiset eivät
 kuitenkaan tule toimeen ilman vastaavata-
 peista laitosta, siispä on olemassa Apendix
 ry. ja sillä oma huoneistonsa erään baseli-
 laisen talon kellarissa. Siellä alussa op-
 piikin hieman tuntemaan suomalaista kollee-
 goitaa, ja joku sorttia meitä siellä onkin.
 On paksua ja pyöreätä, lyhyttä ja laihaa.
 Alkuasukkaillekin on Studentenshaftejaen,
 jotka vastaavat lähinnä meidän tiedekunta-
 järjestöjämme eli että medisiinareilla on
 omansa, samoin lainlukijoilla, naturwissen-
 schaftlereille jne. Ulkonäisesti toiminta
 ei vaikuta kovin vilkkaalta, mutta ehkä syy-
 nä tähän luuloon on vain se, etten itse ole
 kaivautunut sinne sisään. Kenties se on pel-
 kästään hyvä juttu, ettei tule sitten vahin-
 gossa kaivautuneeksi liiankin syvälle, vaan
 pystyy ottamaan tenttitouhut ohjenuoreksi.
 Pakkerre, pakerra, tyttösein, että sitten
 tiedät ja osaat.

Aluksi moisen ohjeen noudattaminen oli erikoisen vaikeata, sillä vakituisen asunnon hankkiminen oli päällimmäisenä mielessä; boksen haku jokaisen tulevan lukukauden alussa ei ole mitenkään houkutteleva ajatus. Ylioppilasasuntolat puuttuvat kokonaan, siispä pitää ottaa oppia kollegoista ja tehdä niin kuin jo monet muut olivat tehneet ennen minua. Se tarkoittaa oman asunnon hankkimista, hintataso ei vielä toistaiseksi ole huimaava.

Siitähan ne vaikeudet selviävät, kun aika kuluu, seudut tulevat tutuiksi, ja toivoa sopii, että lause "alku aine hankalaa, loppusse kiitos seisoo" tulee joko sanaltaan todeksi.

P.S. Alkää hyvät immeiset ottako kaikkea ihan todesta, sillä alkunäkymät voivat muuttua.

Laila Brummer

NIMETTÖMÄT

Yksi niistä henkalinimmista asioista tänään matoisen maailman päällä on jonkun epä-
 määräisen lehden toimittajat, jotka itseään
 sen kummempin esittelenättä käyvät suoraan
 asiaan ja esittävät
 hartaana toivoensa,
 että joku äly- ja
 samalla kaulusköy-
 lälistöön kuuluva
 henkilö kirjoittaisi
 kyseessä olevaan leh-
 teen jonkunmerkkistä
 täytettä. Värillä ei ole väliä, sanovat,
 kunhan vaan on punaista. Pitäisikö heille
 kirjoittaa jostakin puukkoherätyksestä, joi-
 ka päätti kuolemaan tai limpun kalleudesta
 silakkamarkkinoilla. Nehän ovat sinänsä
 kaikkine sovellutuksineen niin jokapäiväis-
 tä asiaa, että sellaista voi löytyä mistä
 päivälehdestä tahansa, joten ei noilla asi-

oilla mitään lehteä konkurssiin viedä. Satajalkainen sika voisi jo uutisena olla toista luokkaa, mutta siitä tehtäisiin varmasti satajalkainen ankka ja se vietäisiin niin vetiselle pohjalle, että kaikki uutisarvo hukkuisi.

Niin minä vaan narrasin. En minä ehdoin tahdoin tahdo enkä halua mitään uutista ryhtyä kirjoittelemaan. Pikemminkin päin vastoin. Uutisella on oma uutisarvonsa ja minä en pysty uutista luomaan. Uutisen luominen tulisi syntyä kuin luomisen työ. Luokoon kuka luo, minä lapioin.

Loppujen lopuksi on vaikeaa olla suuri taiteilija, kun taiteesta ei ole tietoaakaan ja kun suuruuskin rajoittuu pelkästään ruokahaluun. Hyvään kertomukseen pitäisi kuulemani mukaan saada pikkuriikkisen mausteita-kin mukaan, että ne antaisivat tarinalle sen tarvitseman pikantin esanssin lisän. Tämä toimikoon keskivahvana aasinsiltana kuvaelmalle siitä kuinka eräs täkäläinen merkkihenkilö teki tuloaan tansseihin ja

siinä järjestysmiesten keralla kinastelles-
saan tuli sanoneeksi, että hänen mielestään
sisällä taitaa olla aika lailla väkeä. Niin
jo tuohon loihe sattumoisin ohikiitävä Iso-
Jussi lausumaan: "Älä tee painon mukaan mi-
tään erheellisiä johtopäätöksiä."

Samainen merkkihenkilö meni kerran lähei-
seen lihakauppaan ja pyysi saada kaksi
pientä kurkkua. Saatuaan kurkkuset hän mak-
soi, asetteli hedelmät korviinsa ja hyvä-
stejä sanomatta läksi ikiomiin matkoihinsa.
Samainen toistui vielä seuraavanakin päivä-
nä. Kun Herra kolmannen päivän ehtopuolel-
la jälleen suoritti ostostaan, todettiin
puolin ja toisin, että kurkkuset olivat
päässeet lopahtamaan. "Eipä auta", sanoi
mies, "pantakoon pienejä sipuleja sitten.
Saatuaan ostoksensa säädetyssä järjestyk-
sessä maksettua ja täten saatettua liike-
vaihtoveron alaisuuteen, mies survoi sipu-
lit suurten korviensa täytteeksi ja ryhtyi
suorittamaan lähtölaskentaa, kun neiti Sie-

vänen sieltä tiskin takaa kysäisi aivan ujusti: "Anteeksi hyvä herra, miksi mahdoitte mahtaa ahtaa nuo juurikkaat korviinne?" Mies, jonka lähtölaskenta oli jo loppuvaiheessaan, ilmoitti tyynesti: "Koska teillä ei ollut kurkkuja." Sanoi ja läksi. Eikä sanonut hyvästejä. -Mitä tästä opimme- Lihakaupassa ei tarvitse hyvästellä.

Lyhyestä virsi kaunis, mutta koska tälle virrelle ei liene säveltä tehty, niin asiallista lienee lopettaa sanatkin. Tunnuksena: Joulupukki on sittenkin mukava

MIES uskoo *Jukka W*

Ps. Nimettömän monikko on nimettömät.

PERMANENTIT VAARASSA.

NIMISMIES VIILJO KENKKUSEN KARMIVA; TOTUUS-
POHJAINEN JATKOKERTOMUS ALKAA.

KUKA TAPPOI KULJETTAJAN?

Mikäpä auto sopisi nimismiehelle parem-
min kuin Mersu. En ole koskaan ollut erityi-
semmin ihastunut kuulun saksalaistehtaan n.
nykyluomuksiin, mutta nähtyäni oman Maijani
eräällä pääkaupungin autotrokarilla tiesin
heti, millä tulisin seuraavat kaksikymmentä
vuotta ajelemaan. Se ei ollut näitä nykyisiä
leivoja, vaan viisikymmenluvun elkupuolen
tuotetta, sellainen pitkänokkainen suurine
"kurasiipineen". Kuinka hyvin tuo senä kuva-
sikaan noita etulokasuojia. Takaluukun pääl-
lä oleva lukema 180 ei kuitenkaan enää ter-
koittanut muuta kuin, että auto oli aikai-
semmin kulkenut sentään melko rauhallista
menoa. Nyt siellä oikeastaan olisi pitänyt
olla numerot 600, mutta tehtaalla, missä ko-

ne vaihdettiin, ei sattunut silloin olemaan noita kromattuja numeroita. Joka tapauksessa keskisuomalaisen nimismiespiirin tiet jäivät alle nyt huomattavasti nopeammin kuin päältäpäin olisi uskonut. Tehtäälle suoritimme pari muutakin tempua, joita ei päältäpäin uskonut, mutta niistä joskus toiste.

Ajelin kaikessa rauhassa yksikseni suomalaisessa suviyössä mitään erikoisemmin ajattelematte. Olin viime aikoina elkenut harrastaa näitä ilta-ajeluja, ja eloin päästä tuttavaksi uuden kärryni kanssa. Se oli hiemen huvittavan näköinen vanhoine pyöreine tuotoineen, mutte kun sillä saapui virkatalon pihalle toinen ovenkehva edellä, jäi jonne kerran isännistä marät hikilaiskät seinään. Pihalla aina odottavat isantamiehet tointuivat harvoin, ennenkuin annoin heille kullekin vuorolleen konjakkitilkken toimistoni nurkkakeapista. Kaikki tällaiset pikkutapaukset saivat minut yhä enemmän pitämään piiristäni. Olin noita muistelllessani tullut huomattamatta siven piirini rajoille saakka,

kun äkkiä näin Mossen takavelot edessäni. Mosse ajettiin kuin olisi ollut tuli häntä perässä. Se hyppi ja pomppi ja otti laukka- ja askelie välillä. Lähemmäksi mentyäni näin, että mikäs muu mosse se olisi kuin konstapeli Pikkunen poliisiauto. Vilautin valoja ja kohautin ohi. Mossesta tunnettiin auton ja se pysähtyi, valot sammuiivat ja konstapeli Pikkunen tuli juosten autooni.

- Äkkiä perässä, Herra Nimismies, lähetti Pikkunen.

Lähdimme niin, että taakse jäänyt metsä huokasi, ja olimme pian menossa täyttä lentoa yli pienten ja hieman suurempienkin kuoppien. Sein kuulla, että joku tumma porseennäköinen mies oli ajellut kirkonkylässä liikennemerkeistä ja pysähtymismerkeistä välittämättä. Auto oli kuulema joku suuri amerikkalainen. Sillä ei näillä soroteilla paljoakaan hurjasteltaisi, saisiimme sen kiinni tuossa tuokiassa. Annostelin mehua moottorille hieman raskaammalla kengällä ja annoin surffata. Menimme tosiaan kuin

leinelaudalle, välillä aina kumpare heitti meidät aidantolppien tasalle ja sitten taas painuttiin syöksyyn. Konensin Maijan poikitein valmiiksi jo kurviin mentäessä, ja kurviste ei muuta kuin taas syöksyttiin seuraavaan. Konstaapeli Pikkunen riippui kattovälönheittimen kahvasta ja yritti sillä osoitella mutkan takaa avautuvia maisemia. Joka kerran, kun olimme irtautuneet tien välittömästä yhteydestä, hän veti syvään henkeä, ja kun laskeuduimme Maijan pohjapansserin vajaan, ähkäisi hän kuuluvasti. Muuten hän yleensä käyttäytyi aivan korrektisti. Edellä ajavan jäljet olivat selvästi näkyvissä. Suuri amerikkalainen oli kulkenut voimakkaasti ja määrätietoisesti. Mutta äkkiä erään metsätien kohdalla jäljet katosivat. Keveri ilmeisesti oli poikennut tuolle käytöstä poistetulle syrjätielle, mutta minkä takia. Maija hiihteli neljän pieksun luis-toa pitkän matkaa, ja kun sen sisu oli vähän lauhtunut, heitin sen ympäri käsijarrulle. Konstaapeli Pikkunen voihkaisi kuulu-

vasti. Maitolavan pystöt vein kilisivät, kun Meija raspi itsensä liikkeelle ja oli siinä samassa tienhaaran kohdalla. Alkoi horkeämätön pohjapanssarin pauke, ja rauta vaikersi kakkosella. Pyörät eivät tahtoneet pöyriä paksussa sennassa, ja Pikkunen alkoi olla loppu. Siinä samassa saimme syyn näyttää jarrut tavallista tiukempaan. Sivummalta metsikössä roihusi suuri amerikkalainen ilmiliekeissä. Se oli mennessään katkonut kolme suurta mäntyä ja kulkenut kymmeniä metrejä louhikossa. Se paloi joka puolelta, mutta minusta näytti siltä, kuin se olisi vasta syttymässä. Ovet ja ikkunat olivat kiinni, eikä niistä nähnyt mitään. Juoksimme Pikkusen kanssa minkä jaksoimme. Pikkunen meni edellä ja minä tulin autoni vaahotosannuttajan kanssa perässä. Pikkunen tempaisi maasta tukevan kangen ja löi sillä auton sivuikkunan hajalle. Sisällä oli ihminen, tumma porsaannäköinen mies oli rähmällä ohjauspyörän päällä. Muuten auto näytti tyhjältä. Suuntasin suojeavan sam-

mutusvaahtosuihkun ikkunasta miehen päälle, ja Pikkunen väänsi kengelle oven auki. Auto peloi jo valtavana soihtuna, kun Pikkusen kanssa saimme miehen ulos autosta. Se ei ollut helppoa. Sammutusvaahto kirveli iholla ja silmissä, kuumuus selpasi hengityksen, ja potilas itse pani hanttiin koko ajan. Ei hän nyt sentään tapellut, mutta istua kökötti vain ratin takana, vaikka kuinka reuhdoimme. Meidän oli kennettava hänet ulos istuvassa asennossa, ja voi luoja, miltä hän heisi. Aivan kuin viikon vanha ruumis. Niinpä niin, se hän itse asiassa olikin. Viikon vanha ruumis, joka ajoi autonsa metsään.

(jatkuu...)

KÄK ESITTELEE UUDET SYNTIPUKIT

eli osakuntamme tämänvuotisen hallituksen jäsenet, jotka ovat valmistautuneet tekemään parhaansa ja olemaan osakuntalaisten rökityksen kohteina, jotka yrittävät epätoivoisesti keksiä uutta ja elähdyttävää ja tulevat pannuiksi tiukalle täyttämättä jääneistä lupauksista, jotka ottivat vastaan tehtävänsä osakunnan suosionosoituksena ja tietävät, että sic transit gloria mundi.

Suurin osa ärtymyksestä kilpistyy toivoaksemme naiskauneuteen:

Emäntä Reeta Karkola

Sisäasiainsihteerin Ilta-Maija Böhm

...ja loput urhokkaisiin toimenpiteisiin:

Kuraattori LL Heikki Puhokka

Isäntä Matti Kujala

Pääsihteerin Pauli Liukkonen

Taloudenhoitaja Timo Tuomisaari

Ulkoasiainsihteerin Taisto Velkonen